

20.neděle mezidobí, C, Kodet

Oheň, který Ježíš přišel vrhnout na zem,
je zcela jistě jiný oheň než ten, který chtěli z nebe seslat Jakub a Jan,
když Ježíše nepřijali v Samařsku.
Ježíšův oheň je ohněm lásky, který nemůže uhasit ani proud vody,
jak čteme v Písni písní.
Je to žár lásky, plamen Hospodinův – oheň Ducha svatého.
Na rozdíl od ohně hněvu a odplaty,
který chtěli učedníci svolat na Samařsko,
Ježíš toužil, aby jeho oheň mohl být seslán na celou zem.
Seslání tohoto ohně také souvisí s Božím soudem,
ale je to soud lásky sloužící k naší záchraně
– proto Ježíš touží, aby už vzplanul.
Součástí tohoto soudu nad světem je také Ježíšova smrt,
kterou on sám nazývá křtem.
Je to jeho ponoření do utrpení a smrti za nás.
Tak se v Ježíšově těle, v jeho mysli a duši odehrává boj,
v němž zápasí za nás, boj, ve kterém láska vítězí nad smrtí.
Je to Ježíšův stravující oheň lásky pro nás, který projde křtem utrpení.
Rozdělení mezi lidmi, o němž Ježíš mluví, je důsledkem
plného přimknutí se ke Kristu jedněch a odmítnutí od druhých.
Nejde to jinak. I to je součástí Božího soudu mezi námi.
Ježíš přinesl do našeho života pokoj a smíření,
my však jsme ho schopni přijmout teprve tehdy,
když jsme očištěni od falešného pokoje, který jsme získali
na základě falešného kompromisu za cenu zrady evangelia.
Proto pravý pokoj přichází přes rozdělení.
Věrnost Kristu a jeho evangeliu rozděluje lidi na dvě kategorie.
Tou první jsou takzvaní spravedliví, lidé neobrácení,
kteří jsou přesvědčeni, že žijí správně a žádné obrácení nepotřebují.
Ti druzí jsou ubozí hříšníci, kteří žijí z milosti a nespolehají na sebe,
a kteří přijali a prožívají záchranu skrze Ježíšův kříž a moc jeho Ducha.
Pán si však přeje, abychom mocí Ducha svatého žehnali i těm,
s nimiž si nyní nerozumíme, ale se kterými, jak věříme,
jednou budeme jedno, až i oni nahlédnou a odmítnou svůj falešný pokoj
a nechají se Kristem očistit a zachránit.

20.neděle mezidobí, C

Kempenský, III–XIX.: O snášení křivd a osvědčování pravé trpělivosti.

1. Pohlédni na utrpení Kristovo a všech svatých, a přestaň naříkat.

Dosud jsi nebojoval až do krve.

Tvé utrpení je maličkostí ve srovnání s těmi, kdo tolik trpěli, byli tak mocně pokoušeni, tak těžce sužováni a tolikrát zkoušeni a třibeni.

Musíš si tedy připomenout těžší utrpení jiných,

abys snáze snášel ta nepatrná svoje.

A jestli se ti nezdaří nepatrná, uvaž, není-li tím vinna tvá netrpělivost.

Ať si je tvé utrpení malé nebo velké, hled' je snášet trpělivě.

2. Čím lépe se uzpůsobíš pro utrpení, tím moudřeji jednáš,

a získáváš větší zásluhu; a všechno poneseš lehčeji,

budeš-li na to myslí i návykem pečlivě uchystán.

Neříkej: od takového člověka si nezasloužím trpět

a nejsem povinen něco takového snášet,

protože mi velice ukřivdil a vytýkal mi, co jsem neměl vůbec v úmyslu.

Od jiného to však snesu rád a přijmu to jako utrpení, které mám snášet.

Takové smýšlení je nemoudré, protože nehledí na ctnost trpělivosti,

ani na Toho, kdo ji slíbil korunovat slávou,

nýbrž myslí spíš na osoby a na utrpené křivdy.

3. Není opravdu trpělivý, kdo chce trpět, jen kolik se mu uzdá

a od koho je mu milo.

Neboť člověk vskutku trpělivý nehledí na to, od koho něco zakouší;

zdali od člověka dobrého a svatého, nebo od zvráceného a nehodného.

Ale ať se mu kdykoli a od kteréhokoli tvora přihodí jakékoli protivenství,

všecko bez rozdílu vděčně přijímá z Boží ruky a pokládá za nesmírný zisk.

Vždyť u Boha nezůstane ani nejmenší protivenství bez odměny,

bylo-li vytrpěno právě pro Boha.

4. Buď tedy připraven k boji, chceš-li dosáhnout vítězství.

Bez boje nemůžeš dosáhnout koruny trpělivosti.

Jestli nechceš trpět, nedbáš o korunu vítězství.

Toužíš-li po ní, statečně bojuj a všechno trpělivě snášej.

Bez práce není odpočinku a bez boje se nedosáhne vítězství.

5. Pane, učiň svou milostí možným, co je mé přirozenosti nemožné.

Ty víš, jak málo dovedu trpět,

a jak rychle malomyslním, když mi vyvstane sebelehčí protivenství.

Dej, aby se mi každá zkouška utrpení stala pro Tvé Jméno milou a žádoucí,

neboť pro Tebe trpět a strádat je mé duši velmi spasitelné.

20.neděle mezidobí, C (1.čtení, Jeremiáš, Werfel)

Babylóňané dobyli Jeruzalém.

Duše izraelského národa byla rozervána a nevěděla, čeho se zachytit.

Toužila po nějakém viníkovi. Prahla po nějakém cíli pro svou nenávist.

Bylo lhostejno koho, ale někoho musela prohlásit vinným

a nenávidět ho, aby se nezalkla svým zklamáním.

Nespočetné roky už Jeremiáš hlásal zánik Jeruzaléma.

Nic nebylo více nasnadě, než prohlásit proroka za původce toho neštěstí.

Z hluboké podezřivosti své povahy se lidé domnívají,

že každý prorok podkládá záměrům Boha

svá vlastní vášnivá přání týkající se budoucnosti.

Kdo předpovídá oheň, sám se ve svém srdci stane žhářem.

Jeremiáš nepředpovídal nic jiného než oheň.

Nyní se však ukázalo, že byl nejenom ve svém srdci, ale i ve svých činech žhářem, který často navštěvoval tábor Bábelu.

Nejen nenávist poháněla lid, ale i zvláštní ulehčení nad tím, že z toho přísného, stále žádajícího, neúprosného a bezvadného muže

se vyklubala taková prodejná špinavá duše.

Nic neosvobozuje rychleji mysl nicotných lidí od stálé nespokojenosti než triumf, když ví, že vynikající člověk byl svržen na obecnou míru nebo pod ní.

Franz Werfel, Jeremiáš, strana 532

Hospodin zacházel se svým služebníkem a prorokem Jeremiášem

ještě tvrději než rušitelé zákona v Izraeli se svými otroky.

Jeremiáš si nenařikal, že ho Hospodin bezohledně posílal:

Skoč sem, skoč tam. Mluv to, mluv ono.

To všechno přivedlo Jeremiáše do klády, do vězení a do smrdutého močálu.

Ještě tisíckrát víc by Jeremiáš rád vydržel,

kdyby viděl, že to má nějaký smysl, kdyby konečně pochopil Hospodinovy záměry.

Jedinou odměnou pro Jeremiáše byl jeho holý život za kořist.

Kdykoli Hospodin použil Jeremiáše ke své službě,

mluvil svým hlasem jasně a zřetelně, avšak když ho potřeboval sám Jeremiáš,

tak se Hospodin vyhýbal jeho lásce a nedal mu žádné společenství.

Hospodin dal Jeremiášovi pouze jedinou odpověď:

Jeremiáši, nehleď na tuto hrůzu. Abys žil, abys byl můj a abych byl tvůj, proto jsi trpěl.

Vaše vítězství roste od porážky k porážce. Nikdy nevyčerpáš moje zaslíbení.

V žádném vytržení života nebyl Jeremiáš tak blízko Boží radosti jako tehdy,

když poprvé pochopil, že to všechno bylo jen proto, aby živ byl.

Nezapomínejme, že jen Bůh ví, co je skutečný život.

Franz Werfel, Jeremiáš, strana 614